

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15
Tel: 443-5573/33104
Fax: 443-5733/33133
E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 105/1370- /2011.RP.

Tárgy: panasz elbírálása
Ea: dr. Zsólyomi Emese r. alezr.

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva, budapesti lakos által előterjesztett panasz beadvány tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 412/2012. (XII. 19.) számú állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panasznak a közvetlen hozzátartozó értesítése tekintetében

helyt adok

minden egyéb vonatkozásban pedig

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Munkaügyi és Közigazgatási Bíróságnak címezve – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni (1539 Budapest, Pf. 632.), illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz is be lehet nyújtani (1027 Budapest, Csalogány u. 47/49.). (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 326. § (7) bekezdése, 330. § (2) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdés a) pontja).

A határozatot kapják:

- 1) Panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos képviselője a rendőri intézkedés előzményeként előadta, hogy a panaszos több mint egy éve megismert egy leszbikus, hajléktalan párt, akiknek felebaráti szeretetből segített, többször voltak a panaszos lakásán. Kb. egy hónappal a panaszolt rendőri intézkedés előtt a panaszos észrevette, hogy a pár elloptott tőle 60.000 forintot és emiatt feljelentést tett (ügyszámok: 01060/2266/2011/bü., 01060/8817/2011/id. szám). A panaszosnak a korábbi bejelentésekor a rendőrségen azt tanácsolták, hogy próbálja megtudni az elkövetők további adatait, ha legközelebb látja őket.

A kifogásolt rendőri intézkedésre 2011. augusztus 28-án került sor. Ennek előzménye az volt, hogy 2011. augusztus 26-án pénteken este 22 óra után, amikor a panaszos hazaért, azt látta, hogy a leszbikus pár a kapu előtt várakozik. Velük volt egy harmadik nő is és egy kisbaba. A panaszos nem értette pontosan mit akartak, de valamit a kisbabájukról magyaráztak, és megkérték, hogy felmelessenek a lakásába, ezért beengedte őket.

Augusztus 28-án – pár perccel 12 óra előtt – a panaszos észrevette, hogy eltűnt 10.000.- forintja és azt feltételezte, hogy a nők vették ki a bőröndjéből, de a nők ezt tagadták. A panaszos ekkor utalt először a korábbi 60.000 forint eltűnésére, és azt mondta, nem szeretné, ha több pénzt elvonnának tőle. Végül hangos vitatkozás alakult ki a panaszos és a jelenlevők között.

A panaszos állítása szerint a három nő közül az egyik időközben el akart menni. Az ajtó éjszaka óta zárva volt, a panaszosnál volt a kulcs, ezért kiengedte a nőt, és nem is zárta be az ajtót utána, mivel nappal egyébként sem szokta. A panaszos szerint egyetlen pillanatig sem merült fel, hogy el akartak volna a nők menni, illetve amint távozni akart egyikük, őt a panaszos elengedte, de a másik két személy ekkor nem kérte, hogy elmehessen. Ennek semmilyen jelét nem adták, a holmijukat sem rakták össze, és ezt mutatja az is, hogy amikor mindannyian lementek az utcára, még a babakocsit is fent hagyták a lakásban. A panaszos előadása szerint a fogvatartás lehetősége annak ellenére sem merült fel benne, hogy később megtudta: a tetten ért elkövető jogszerűen feltartóztatható.

A panaszos azt mondta, hogy a pénz eltűnése miatt hívni fogja a rendőrséget. Az egyik nő pánikba esett, kérdezte, hogy körülnézhet-e, hol lehet a pénz, amire a panaszos igennel válaszolt. A díványon volt a panaszosnak egy rövidnadrágja, a nő azt gyorsan felvette onnan, mutatva, mintha annak a zsebéből vette volna ki a 10.000 forintot. A panaszos megkérdezte a nőket a korábban eltűnt 60.000 forinttal kapcsolatban, amire azt mondták, hogy maradjanak barátok, két részletben visszafizetik. Ezt a mondatot beírták a panaszos notebook-jába, hogy lefordítsa a gép, illetve leírták a lakcímüket is.

A panaszos – telefonjának memóriája szerint – 12 óra 17 perckor hívta a 107-es segélyhívó számot. A panaszos telefonon elmondta az esetet és a korábbi ügyre is visszautalt (a 60.000 forint ellopására). A panaszos azért hívta a rendőrséget és kérte, hogy menjenek ki a lakására, hogy ezt a két lopást az elkövetők jelenlétében rögzítsék és a két lopást egyesítsék.

A rendőr, aki felvette a telefont, nem beszélt angolul, de egy angolul beszélő rendőrt kértek a telefonhoz, aki elmondta, hogy ilyen esetekben be kell menni a rendőrkapitányságra, és ott kell feljelentést tenni. Mindezek ellenére a panaszos szerette volna, ha az elkövetők a beismerést és a kötelezettségvállalást a rendőrség előtt is közlik, ezért elindultak együtt a rendőrségre.

Amikor a panaszos és a nők leértek a társasház kapuja elé – kb. 12 óra 30 perckor –, azzal egyidejűleg egy rendőrségi gépkocsi is megjelent. A jelen levők közül először csak a panaszost igazoltatták, ám amikor ő ezt a rendőri fellépést megkérdőjelezte, elkérték a többiek okmányait is. A panaszosnál a magyar diákigazolványa volt, és elmondta, hogy a lakásban van az útlevele, azt azonban később sem ellenőrizték a rendőrök.

A rendőrök a helyszínen telefonálgattak, majd a lakásban folytatták az intézkedést. A rendőröket úgy tűnt, egyáltalán nem érdekelte, hogy mit mutat a panaszos, és csak azt ismételték, az volt a probléma, hogy a panaszos bezárta a nőket. Ezt követően ismét az utcára mentek, ahol a rendőrök még mindig telefonáltak, a panaszos továbbra is hiába próbált beszélni velük. Kb. 10 perc elteltével a panaszos kérte, hogy felmehessen a lakásába vizet inni, de a rendőrök megtagadták a panaszos kérését. A panaszos ekkor kérdezni kezdte, hogy pontosan mi történik, „Am I under arrest?” A rendőrök a kérdésre nem válaszoltak semmit. Egy rendőr elmondta, hogy egyáltalán nem beszél angolul – csak annyit tudott mondani erősen támadó hangnemben, hogy „This is Hungary!”, magyarul azonban agresszíven beszélt a panaszoshoz. Mutatni tudta csak, hogy a panaszos szálljon be az autóba, „mintha utalt volna rá, hogy most majd megtanulja, hogy ez Magyarország”. Végül elmagyarázták a panaszosnak, hogy a rendőrkapitányságon lesz tolmács, ezért a panaszos beszállt a szolgálati gépkocsiba.

A rendőrök közölték vele, hogy ne használja a mobiltelefonját. Egyedül a panaszost szállították be a rendőrkapitányságra, a nők gyalogosan mentek oda. A telefonos tiltásból kezdte megérteni a panaszos, hogy elfogást foganatosítottak vele szemben. Az előállítás kezdő időpontjaként 12 óra 40 perc szerepel a rendőrségi iratokban. Az V. kerületi Rendőrkapitányságon a panaszos állítása szerint a pultnál kérték, hogy ürítse ki zsebeit. A panaszos először szerette volna megtudni, hogy pontosan mi történik vele, fogvatartják-e, ezért tolmácsot kért. A tolmács szinte azonnal megérkezett, akkor elmagyarázták, az a probléma, hogy nem engedte el a panaszos a nőket a lakásból. Ekkor 5-6 rendőr tartózkodott a folyosón.

A panaszos ismételten megkérdezte, hogy fogvatartják-e, de erre sem kapott választ. Megkérdezte azt is, hogy felhívhat-e ügyvédet vagy bárkit, amire a rendőrök nemmel feleltek, mondván, hogy majd ők fognak értesíteni ügyvédet, amikor kell. A panaszos ekkor elővette mobiltelefonját, kikereste egy magyar hallgatótársa nevét, aki egyébként jogász, de amikor hívást kezdeményezett az irányába, a rendőrök ráugrottak, és hátracsavarták bal kezét. Ezt a panaszos szörnyű élményként élte meg. Állítása szerint arca jobb felére ráléptek a rendőrök, és a földön tartották (az arca bal oldala érintkezett a talajjal), a telefon pedig elrepült. A tolmács ekkor azt mondta a panaszosnak, ha együttműködik a rendőrökkel, elengedik. A panaszos igent mondott.

A panaszos utóbb tudta meg, hogy a felhívott egyetemi hallgatótársa visszahívta a panaszost és az egyik rendőr fogadta a hívást. A panaszos hallgatótársa többször kérte, hogy mondják meg, várhatóan meddig tart a panaszos előállítása, azonban a rendőr a törvényi maximumra utalt, illetve arra, hogy a hívást követő négy órában biztos nem lesz érdemi

intézkedés, a kihallgatásra ennél biztosan többet kell majd várni. A panaszos hallgatótársa később újra telefonált, és kérte a rendőröket, hogy kérdezzék meg a panaszostól, kéri-e, hogy értesítsék az egyetemet. A rendőrök nem tettek eleget ennek a kérésnek sem. A rendőrök azt sem engedélyezték, hogy a panaszos kapcsolatba lépjen a nagykövetséggel. A panaszos kiszolgáltatottság érzetét fokozta, hogy ennyire elszigetelik őt a külvilágtól. Mind a panaszossal, mind pedig egyetemi hallgatótársával a telefonban azt közölték, hogy csak a kihallgatás után léphet kapcsolatba ügyvéddel. A képviselő álláspontja szerint ezzel a magatartással a rendőrök az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdésében foglalt előírását megsértették.

A panasz szerint a panaszos minden holmiját elvették, majd egy cellában helyezték el. A cella kis ablakán a rendőrök időnként benézegettek. Mivel a cellában való elhelyezéséig és annak során a panaszos semmilyen információval nem rendelkezett arról, mi történik, milyen jogai vannak, mi várható, folyamatosan kérdezgette az ajtó előtt álló rendőröket, ami nagyon hosszú ideig tartott. Három rendőr végig nevetett a panaszoson, grimaszokat vágtak, láthatóan senki nem vette őt emberszámba, nem hallgatták meg, amit mondani akart, és nem magyarázták el, hogy mi történik. A panaszos teljesen tehetetlennek érezte magát.

A panaszos állítása szerint kb. két óra telhetett el így, amikor is a panaszos kiabálni kezdett. Ekkor kinyitották az ajtót, és megkérdezték tőle, hogy miért kiabál. A panaszos pedig visszakérdezett, hogy a rendőrök miért grimaszolnak. Ezt követően kb. öt rendőr ekkor ismét a panaszosra ugrott, az egyik rendőr az arcára lépett, egy másik a lábára, egy harmadik a hátára, egy húzta a haját, valaki pedig addig feszítette a karját, míg a panaszos fájdalomában fel nem üvöltött. A panaszos kiabálva kérdezte, hogy „miért teszik ezt velem, miért akarják megölni?” A rendőrök megkérdezték tőle, hogy együttműködik-e velük, amire a panaszos igennel felelt. Visszavitték a cellába. Ezek között a rendőrök között volt az a kettő is, akik a panaszost a rendőrkapitányságra előállították. A panaszos képviselője a panasz ezen részével összefüggésben úgy ítéli meg, hogy a rendőrök a panaszos emberi méltóságát megsértették, továbbá a rendőri magatartás kegyetlen, embertelen, megalázó elbánás tilalmába is ütközött és aránytalan is volt.

A panaszbeadvány kifejti továbbá, hogy 16 óra 40 perckor érkezett két civil ruhás személy, amikor is a panaszost kihívták a cellájából. Ekkor még mindig a folyosón tartózkodott kb. hat rendőr. A panaszos megkérdezte őket, hogy kik ők, amire azt válaszolták, hogy „paramedics”. A panaszos elmagyarázta, hogy nincs orvosi problémája. A személyek megkérdezték tőle, hogy fogyasztott-e alkoholt, amire a panaszos nemmel felelt. Az egyik személy jól beszélt angolul, ezért a panaszos megértette, hogy mentális állapota miatt hívhatták őket a rendőrök. Egy pillanatig félt a panaszos, hogy esetleg arra hivatkozva, hogy nem jó az állapota, beadnak valamilyen szert, de elég jól kommunikáltak, és látták, hogy a panaszosnak tényleg nincs kezelendő baja. A panaszos egyébként erre külön rá is kérdezett, és a személyek megerősítették, hogy nincs orvosi jellegű problémája. Ezt követően elmentek.

Ismét eltelt két óra, de a panaszost továbbra sem tájékoztatták fogvatartásának időtartamáról. Újra kérdezgetni kezdte, hogy mihez van joga, beszélhet-e a felettesükkel, hívhat-e tolmácsot, de mindenre csak azt válaszolták, hogy „no”. Az egyik rendőr a panaszos azon kérdésére, hogy „Can I speak to your boss?”, úgy felelt, hogy „No boss here, I [am a] free man.”

A panaszos – mivel nem történt semmi – újra verni kezdte az ajtót, ekkor az a rendőr, aki az előző mondatot mondta, először szidni kezdte, amiből a panaszos csak a „kurva” szót

értette, és a dühét érezte, majd pedig könnygázt fújt be a cellába. A rendőr kétszer fújt, majd még egyszer. A gáz a panaszos arcába, szemébe, szájába, orrába ment, amely égő, viszkető érzést váltott ki nála, és mintegy fél óráig tartott, mire elillant a gáz. A panaszos ekkor sem kapott vizet. A rendőrségen egyszer vittek neki enivalót, de nem akarta elfogadni, annyira elvesztette bizalmát. A panaszos képviselőjének álláspontja szerint a rendőr úgy alkalmazta a könnygázt, hogy annak az Rtv.-ben írt feltételei nem álltak fenn (utalt az Rtv. 49. §-ára és a 15. §-ban írt arányosságra).

19 óra 40 perc körül – egy órával a könnygáz alkalmazását követően – a panaszos kopogott az ajtón. Ekkor már egy másik rendőr volt ott, aki kiengedte őt a mosdóba. Ez a rendőr sem értett angolul, de udvariasan viselkedett. Többször próbálta a panaszos elmagyarázni, hogy tolmácsra lenne szüksége. Kis idő múlva egy angol információs könyvet vitt be ez a rendőr, a panaszos azt olvasgatta. A panaszos később is próbált segítséget kérni, de csak annyit tudott mondani, hogy „no English”. Mivel a panaszos elég sokáig kérdezgette a rendőrt, vittek neki egy tolmácsot. Ez 20 óra 30 perc körül lehetett.

A panaszos kérdezte, hogy óvadék fejében elengedik-e, illetve, hogy találkozhat-e a felettesel. Legalább még egy óra telt el, mire egy felettes (rendőrnő) érkezett. Arra a kérdésre, hogy „Am I under arrest?”, azt válaszolta, hogy nem. A panaszos próbálta elmagyarázni, hogy ha bent tartják, az „arrest”. A panaszos megkérdezte a felettes nevét, amire ő visszakérdezett, hogy miért kérdezi a panaszos, majd pedig azt mondta, hogy elég, ha a panaszos annyit tud, hogy ő most az ügyeletes. A panaszos kérte, hogy hívják újra fel az egyetemi hallgatótársát, vagy az egyetemet, vagy egy ügyvédet. A rendőr azt válaszolta, hogy nem lehet, és ügyvédet sem kaphat, amíg ki nem hallgatják. A panaszos ismételten kérte, hogy értesítsék a nagykövetséget, ezt végül megígérte az ügyeletes. Ez a beszélgetés 21 óra 30 perc körül lehetett. A panaszos azt is megalázkodónak érezte, hogy az ügyeletes csak a helyiség kis ablakán keresztül beszélt vele. Amikor a korábban történetet próbálta elmagyarázni az ügyeletesnek, ő teljesen ignoránsnak mutatkozott. Azt mondogatta, hogy nyolc plusz négy óráig tarthatják bent.

A nagykövetséget a rendőrség nem értesítette, és a panaszosnak egész idő alatt nem engedték, hogy saját maga intézkedjen védő meghatalmazásáról, amivel megsértették a védelemhez való alapvető jogát is. A rendőrök azt is mondták a panaszosnak, hogy majd a kihallgatás után döntenek arról, hogy mi fog történni. A panaszos ezért úgy érezte, hogy az egész rendőrségi eljárással nyomást gyakorolnak rá kihallgatása előtt.

A panaszost éjfél után pár perccel vitték ki a cellából, megbilincselve a kihallgatására. Mivel a panaszos először nem bízott a rendőrökben, nem akarta elfogadni az általuk kirendelt ügyvédet („government lawyer”). Azt mondták a rendőrök a panaszosnak, hogy a jogász hallgatótársa nem ügyvéd, ő nem járhat el. A rendőrök megadták a kirendelt védő címét, hogy a panaszos felveheti vele a kapcsolatot. A panaszos ezt vissza akarta utasítani, de a rendőrök azt mondták, hogy ha nem fogadja el, akkor csak akkor tudják kihallgatni, ha saját ügyvédet szerez, és addig fogva kell, hogy tartsák, ezért egy másik intézménybe viszik, ahol 72 óráig tarthatják fogva. A panaszos megkérdezte, ha elfogadja a kirendelt védőt, van-e esélye, hogy elengedik. Mivel pozitív választ adtak, végül beleegyezett, és aláírta a kirendelésről szóló dokumentumot.

A panaszos megkérdezte a rendőröktől, hogy valaki ügyvéd-e a jelenlévők közül, amire azt felelték, hogy nem. Ekkor a panaszos újra kérte, hogy értesítsék hallgatótársát, vagy

egy másik barátját, akinek a száma a telefonjában van. A rendőrök azt felelték, hogy csak olyan telefonszámot mondhat, amit fejből tud.

A rendőrök ezt követően felolvasták a panaszosnak, hogy 72 óráig tarthatják fogva, közölték az őrizetbe vételt. A panaszos azt mondta nekik, hogy látja, hogy ezt már eldöntötték, ezért visszavonja a kirendelésről szóló beleegyezését. Ezzel nem törődtek a rendőrök. Később felolvasták, hogy milyen cselekményt rónak a panaszos terhére. A panaszos nem tett vallomást. A jegyzőkönyv tanúsága szerint a kihallgatás 2011. augusztus 29-én 0 óra 30 perckor kezdődött. A panaszos és képviselője véleménye szerint semmi nem indokolta, hogy ennyire hosszú ideig megvonják a kihallgatáshoz való alapvető jogát, amivel megfélemlítették őt. A rendőrök továbbá azzal, hogy nem vették figyelembe a kirendelt védő visszavonásáról szóló bejelentését, megsértették a tisztességes eljáráshoz való jogát.

A panaszos képviselője beadványához mellékelte az őrizetbe vétel elrendeléséről szóló határozatot, amelynek harmadik oldalán az olvasható, hogy a panaszos panasszal élt a nyomozó hatóság őrizettel kapcsolatos intézkedésével szemben. A lapra ugyanakkor kézzel a tolmács azt írta rá, hogy „nem mondott semmit, nem hajlandó”. A panaszos ezzel szemben panaszát előadta a helyszínen is, mivel nem értett egyet a 72 órás őrizetbe vétellel, továbbá azzal az eljárással, amit vele szemben tanúsítottak.

A panaszost őrizetbe vették, majd a panaszos állítása szerint 2011. augusztus 29-én hajnali háromkor átkísérték a Gyorskocsi utcai objektumba (ekkor történt az ottani befogadás, maga az átszállítás folyamata már 1 óra körül elkezdődhetett). Ott már semmi érdemi eljárási cselekmény nem történt. A panaszost augusztus 29-én 21 óra 33 perckor bocsátották szabadon.

A panaszos előadta, hogy Kenyában többször előállították már, főleg politikai cselekmények miatt (diákvezetőként a politikai foglyok kiengedéséért is küzdött), de olyan esetben is, amikor személyi iratai nem voltak nála, azonban soha nem ment keresztül olyan brutális, embertelen megalázáson, mint ami a jelen panaszolt esetben történt vele.

Tekintettel arra, hogy a panaszos előállítása alatt – kihallgatásának rövid időtartamát kivéve – semmilyen eljárási cselekmény nem történt, a képviselő szerint sérült a személyes szabadsághoz fűződő joga.

A panaszos képviselője a beadványhoz csatolta a panaszos gyanúsított kihallgatásáról szóló jegyzőkönyvet, a védő kirendeléséről szóló határozatot, a „szabadulási igazolás” elnevezésű rendőrségi dokumentumot.

A képviselő csatolta továbbá a panaszos által 2011. július 8-án a BRFK V. Kerületi Rendőrkapitánysághoz címzett, elektronikus úton tett bejelentését is, miszerint a panaszos 2011. július 4-én feljelentést tett lopás bűncselekménye miatt a BRFK VI. Kerületi Rendőrkapitányságon, amit az áttett a BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányságra. 2011. július 8-án a panaszos a BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányságon további információkat kívánt személyesen a rendőrség rendelkezésére bocsátani a bűncselekmény körülményeivel és az elkövetők személyével kapcsolatban, azonban az eljáró rendőr azt tanácsolta, hogy e-mailben tegye meg kiegészítését. A panaszos ezért írt e-mailt, amelyben közölte a két elkövető által közösen használt mobiltelefonszámot. A panaszos felhívta a számot és megbizonyosodott

arról, hogy még mindig azt használják, azonban a bűncselekmény miatt tett lépéseit nem közölte az elkövetőkkel. A panaszos a másik elkövető keresztnévét is megjelölte.

Az előterjesztett panasz és annak kiegészítése összegezve az alábbi kifogásokat tartalmazza.

1./ A panaszos és képviselője sérelmezte, hogy a rendőrség annak ellenére nem ment ki a panaszos lakására, hogy a panaszos bejelentést tett arról, hogy lakásán tartózkodnak az elkövetők és beismerték a cselekményt.

2./ Sérelmezte, hogy a rendőrség nem tett meg mindent annak érdekében, hogy feltárja a telefonon tett bejelentés jelentőségét. A panaszosnak az volt az érzése, hogy mivel angolul beszél, rutinszerűen elhárították őt azzal, hogy menjen be a rendőrkapitányságra, amivel sérült a tisztességes eljáráshoz való joga is.

3./ A kikerülő rendőrök csak a nő előadását hallgatták meg, a panaszos elmondására nem voltak kíváncsiak, a jogi képviselő megítélése szerint a rendőrök eljárása nem felelt meg az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdésében előírt részrehajlásmentes intézkedés követelményének.

4./ Az előállítás jogalapját beadványa egészében vitatta, azt nem tartotta indokoltnak, mert megítélése szerint nem követett el semmit.

5./ A rendőrök nem engedélyezték, hogy a panaszos kapcsolatba lépjen a nagykövetséggel és nem értesítettek senkit az előállításáról.

6./ A cellában való elhelyezéséig és végig előállítása során nem rendelkezett semmilyen információval (milyen jogai vannak, mi várható).

7./ Sérelmezte, hogy könnygázt alkalmaztak, pedig annak nem álltak fenn a törvényben foglalt feltételei.

8./ Három rendőr végig nevetett a panaszoson, grimaszokat vágtak, láthatóan senki nem vette őt emberszámba, nem hallgatták meg, amit mondani akart, és nem magyarázták el, hogy mi történik. A panaszos teljesen tehetetlennek érezte magát.

9./ A panasz beadvány szerint az előállítása során a rendőrök bántalmazták, illetve vele szemben a mobil telefon elvételekor testi kényszert alkalmaztak.

Fentiek alapján a panaszos kérte a Panasztestület vizsgálatát, amely vizsgálatának tárgyává tette a panaszossal szemben 2011. augusztus 28-án foganatosított rendőri intézkedés során az előállítás tényét és időtartamát, a testi kényszer alkalmazását, illetve a panaszolt rendőri bánásmódot és könnygázalkalmazást, a kiértesítés lehetőségének megtagadását, a panaszos telefonjának jogosulatlan rendőri használatát, valamint a részrehajlásmentes ügyintézés.

Panasztestület hivatkozott állásfoglalásában megállapította:

- a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának (előállítás időtartama és a kiértesítés lehetőségének megtagadása miatt);

- a személyes adatai védelméhez való jogának (a panaszos telefonjának jogosulatlan használata miatt);
- a megkülönböztetés tilalma és részrehajlásmentes ügyintézéshez való jogának a sérelmét (csak a másik fél előadását hallgatták meg a rendőrök).

II.

Döntésem meghozatala során az alábbi iratok és nyilatkozatok álltak rendelkezésre:

- 2011. szeptember 6-án kelt panasz;
- panasz megerősítése és mellékletei 2011. szeptember 6.;
- tanúvallomás K.Zs. 2011. december 7. ;
- tanúvallomás mentőszolgálat részéről 3 fő;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. december 5-én kelt rendőri jelentés;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. december 5-én kelt rendőri jelentés;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. december 7-én kelt rendőri jelentés;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. december 6-án kelt rendőri jelentés;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. december 6-án kelt rendőri jelentés;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. december 6-án kelt rendőri jelentés;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. december 7-én kelt rendőri jelentés;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. augusztus 28-án kelt rendőri jelentés;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. augusztus 28-án kelt végzés;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. augusztus 29-én kelt határozat;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. augusztus 29-én kelt jegyzőkönyv;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság 2011. augusztus 29-én kelt rendelvény;
- BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányság rádióforgalmazás hanganyaga 2011. augusztus 28. (1 db CD).

III.

Tekintettel arra, hogy a panaszos jogi képviselője a részletes panaszbeadványt elektronikus úton a Panasztestületnek 2011. szeptember 6-án 13 óra 58 perckor küldte el szükséges volt annak vizsgálata is, hogy a panasz előterjesztése a törvényben előírt határidőn belül történt-e meg.

Az intézkedéskor hatályos Rtv. 93. § (1) bekezdése szerint a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az öt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni.

A kifogásolt, az Rtv. rendelkezései szerint fogatosított intézkedésre (igazoltatás, előállítás, majd az előállítás során végrehajtott intézkedések) 2011. augusztus 28-án került sor. Amennyiben az intézkedés időpontját és a Panasztestülethez történt elküldés időpontját vizsgáljuk, úgy a panasz előterjesztése nyolc napon túl történt meg, ezért elkésett.

Az eset összes körülményét figyelembe véve azonban nem tekinthető a panasz elkésettnek, mivel a rendőrségi dokumentumok több helyen tartalmazzák – bár nem alakszerű formában – azt, hogy az előállított személy végig kifogásolta a vele történő rendőri intézkedéseket. Ennek írásbeli megerősítése – tekintettel a panaszossal szemben felmerült büntetőjogi felelősségre vonást és az ez alapján időközben megindult büntetőeljárást – az őrizetbevételi határozaton történt meg. E határozat azt tartalmazza, hogy *„Kijelentem, hogy a nyomozó hatóság őrizettel kapcsolatos egyéb intézkedéseit velem ismertették azokkal*

összefüggésben panaszom nincs/van a következők miatt.” Itt aláhúzásra került a „van” szó, majd kézzel a tolmács annyit jegyzett fel, hogy „nem mondott semmit, nem hajlandó”.

A panaszos ezen nyilatkozatát jelen eljárás során – azt a panasz előterjesztése szempontjából kiterjesztő módon értelmezve – az őrizetbevétellel összefüggésben történt rendőri intézkedés elleni panaszként és rá irányadó határidőn belül előterjesztésként értékelte a hatóság.

A rendelkezésre álló iratok alapján az egyes panaszok tekintetében az alábbiak voltak megállapíthatók.

III. 1-2. A panaszos és képviselője sérelmezte, hogy a rendőrség annak ellenére nem ment ki a panaszos lakására, hogy a panaszos bejelentést tett arról, hogy lakásán tartózkodnak az elkövetők, akik beismerték a cselekményt és véleménye szerint nem volt elvárható tőle, hogy a tettesekkel elmenjen a rendőrségre.

A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrség nem tett meg mindent annak érdekében, hogy feltárja a telefonon tett bejelentés jelentőségét. A panaszosnak az volt az érzése, hogy mivel angolul beszél, rutinszerűen elhárították őt azzal, hogy menjen be a rendőrkapitányságra, amivel sérült a tisztességes eljáráshoz való joga is.

E kifogással kapcsolatban a panasz elbírálása körében vizsgálat tárgyát képezte a rendőri intézkedés jogalapja is.

Az Rtv. 13. § -a rendelkezése szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van. A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni.

A panasz beadvány szerint a 107-es hívószámon azt közölte a panaszossal egy rendőr, hogy „ilyen esetekben be kell menni a rendőrségre feljelentést tenni”. A panaszos azért akarta, hogy a rendőrök menjenek ki a lakására, mert az őt megkárosító két hajléktalan nő lakáscímét nem tudta és nem is lehetett azt elvárni tőle, hogy az elkövetőkkel együtt jelenjen meg a rendőrségen, ilyenkor a rendőrségnek van intézkedési kötelezettsége. A panaszos egyébként a rendőrségen, telefonon 12 óra 17 perckor tett bejelentésekor elmondta, hogy az általa befogadott két személy korábban 60.000.- Ft-ot, az intézkedés napján pedig 10.000.- Ft-ot lopott el tőle, amelyet panaszosi elmondás szerint az elkövetők beismertek. A panaszos azt szeretne volna, ha ezt a beismerést teszik meg az elkövetők a kiérkező rendőrök jelenlétében és a rendőrök egyesítik is a két ügyet. Erre tekintettel a panaszos szerint a két nő elfogásának és előállításának is helye lett volna.

A rendőrségi dokumentumokból megállapítható, hogy nem e telefonos bejelentés, hanem a személyi szabadság megsértése miatt mentek a helyszínre a rendőrök és a tájékoztatás, miszerint lopás esetén tegyen feljelentést a rendőrségen a panaszos, a hatályos jogszabályoknak megfelelő volt. A panaszos által megfogalmazott kérdés, miszerint a rendőrség menjen ki és az elkövetők beismerő vallomását hallgassa meg, illetve a korábbi

ügyeket egyesítse, a telefonon történt bejelentés nyomán nem volt kivitelezhető. Egyrészt mert erre vonatkozóan a telefont kezelő rendőrnek nem volt eljárési jogosultsága, másrészt a rendőrség az intézkedési kötelezettsége körében keletkezett azonnal végrehajtandó feladatait és eljárési cselekményeit a hatályos jogszabályok és nem az állampolgár által megfogalmazottak szerint végzi el.

Mindezek alapján a bejelentő azon panasza, miszerint a rendőrség nem ment ki a lakására az ő bejelentése alapján megalapozatlan, hiszen e bejelentéssel kapcsolatban telefonon a megfelelő tájékoztatásokat a panaszos megkapta. E panasz második részében kifogásolt azon körülmény pedig, hogy a rendőrség nem tett meg mindet annak érdekében, hogy feltárja e telefonon tett bejelentés jelentőségét szintén megalapozatlan, mivel a helyszínen a rendőrök az ott jelenlévőket meghallgatták és a meglévő információk alapján – a második, személyi szabadság megsértése miatt bejelentés okán történő tényfeltárási kötelezettségüknek megfelelően – az elhangzottakat értékelték.

Fentiek alapján e két körülmény kapcsán előadott panaszokat elutasítom.

III. 3. A kikerülő rendőrök csak a nők előadását hallgatták meg, a panaszos elmondására nem voltak kíváncsiak, a jogi képviselő megítélése szerint a rendőrök eljárása nem felelt meg az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdésében előírt részrehajlásmentes intézkedés követelményének.

A rendelkezésre álló dokumentumok alapján megállapítható, hogy a panaszos lakásához a rendőrök a Btk. 175. § (1) bekezdése szerinti személyi szabadság megsértése bűncselekmény elkövetése miatt mentek ki. A kikerülő rendőrök közül az egyik a panaszost, addig a másik a három nőt hallgatta meg. A három nő elmondása, valamint a lakás megtekintése alapján, a panaszossal szemben alappal merült fel a hivatkozott bűncselekmény elkövetésének – legalábbis az intézkedéshez szükséges mértékű – gyanúja, ezért a helyszínen történt rendőri intézkedés feltételei fennálltak.

Tekintettel arra, hogy a panaszos kifogás tárgyává tette azt a körülményt, hogy a rendőrök az ő általa elmondottakat nem vették figyelembe, vizsgálni szükséges a korábbi lopás miatt tett feljelentést, valamint a kifogásolt intézkedés időpontjában a panaszos által tett telefonos bejelentést is. A Robotzsaru-Neo adatai alapján megállapítható, hogy 2011. július 6-án a BRFK V. kerületi Rendőrkapitányság 93/2012. bü. számon nyomozást rendelt el a panaszos feljelentése alapján, miszerint ismeretlen tettes a panaszos lakásán 2011. július 7-én a bőröndjében tartott 130.000.- forintból 60.000.- forintot eltulajdonított. A nyomozást a hatóság 2012. december 4-én nyomozás megszüntetésével zárta le, mivel a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható a bűncselekmény elkövetése (Be. 190. § (1) bekezdés b) pontja).

Az intézkedésről készült jelentés kitért a helyszíni intézkedés egyes részleteire, így a panaszos által elmondottakra és az arra adott tájékoztatásra is. E szerint: a helyszínre érve az intézkedés kezdetekor a rendőr közölte nevét beosztási helyét és jelvéyszámát az összes ott várakozó személlyel, a panaszossal kezét is fogott, és külön bemutatkozott neki. A panaszossal a kikerülő rendőrök közül az egyik (egy r. főtörzsőr-mester) angolul kommunikált, mert ugyan nincsen nyelvvizsgálója, de évek óta folyamatosan tanul angolul, ezért megértette a panaszos által elmondottakat. Az angolul történt bemutatkozás után megkérdezte, hogy mi történt, a panaszos pedig elmondta, amit a rendőr megértett és ez

alapján az ügyeletes tisztnek jelentette az addig megállapítottakat, miszerint bűncselekmény gyanúja merült fel, mert a panaszos kb. 2 órán keresztül bezárva tartott a lakásában 4 személyt, akik a kenyai férfi szerint meglopták. Az ügyeletes tiszttel az intézkedő rendőr egyeztetett és ezt követően – mivel ha az ablakon keresztül ki lehet mászni a körfolyosóra, vagy van a lakásnak másik bejárata, úgy lehetséges, hogy nem merül fel a bűncselekmény gyanúja – megtörtént a lakás megtekintése. A panaszos, akivel a rendőr továbbra is angol nyelven kommunikált, beengedte a rendőrt a lakásba, körbevezette és megmutatta hol aludtak és elmondta még egyszer mi történt.

A rendelkezésre álló dokumentumokból kiderül, hogy a rendőrök tisztában voltak azzal, hogy a panaszos a jelenlévő három nő közül kettőről azt állította, hogy mintegy két hónappal korábban ellopták 60.000.-Ft-ját, amely miatt a panaszos bejelentést is tett a rendőrkapitányságon.

A panaszost e körülményekről a jelentések tanúsága szerint tájékoztatták, a rendőr olyan szinten beszélte az angol nyelvet, hogy megértették egymást, így a panaszos nyilvánvalóan tudomással bírt arról, hogy a rendőri intézkedés az általa elkövetett bűncselekmény miatt történt.

Összességében megállapítható, hogy a panaszos telefonon bejelentett egy sérelmére elkövetett lopást, mellyel kapcsolatban azt a tájékoztatást kapta, hogy tegyen személyesen feljelentést (e körülménnyel kapcsolatban a jelentés és a panasz beadvány ugyanazt tartalmazza). A panaszos lakásában tartózkodó személyek szintén tettek egy bejelentést személyi szabadság megsértése bűncselekmény elkövetése miatt. Ez utóbbi bejelentés miatt került sor a helyszínen az intézkedésre, melyről a panaszost a rendőrök tájékoztatták, azt a panaszos megértette, hiszen az intézkedő rendőr vele mindvégig angolul beszélt.

A helyszínre kiérkező rendőrök a személyi szabadság megsértése miatti bejelentés alapján kezdték meg elsődleges intézkedéseiket. A panaszos lopás miatt tett bejelentését, valamint a korábban elrendelt nyomozást és annak eredményét nem volt kötelezettségük figyelembe venni. Ezen ügyek tekintetében nem rendelkeztek sem információval, sem pedig eljárási kompetenciával.

Tekintettel a fentiekre a rendőrök intézkedési kötelezettségével, valamint a részrehajló ügyintézésrel kapcsolatban előadott kifogást elutasítom.

III. 4. A panaszos az előállítás jogalapját beadványa egészében vitatta, azt nem tartotta indokoltnak, mert megítélése szerint nem követett el semmit.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt rendelkezés szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

A már idézett rendőrségi dokumentumok alapján megállapítható, hogy a panaszossal szemben felmerült a Btk. 175. § (1) bekezdése szerinti személyi szabadság megsértése bűncselekmény elkövetésének gyanúja, amely bűncselekmény esetén már az alapeseti törvényi tényállás megvalósulása is büntettnek minősül, ezért a cselekmény jellegére tekintettel a rendőrök az arányosság követelményét figyelembe véve jogszerűen és a

törvényben biztosított felhatalmazás birtokában döntöttek **az előállítás fogantatás mellett, ezért az e körben előadott panaszt elutasítom.**

A panaszos által előterjesztett panasz több ponton utal arra, hogy a terhére rótt bűncselekményt a panaszos tagadta. E kérdéssel kapcsolatban fontos leszögezni, hogy a panasz elbírálása érdekében folytatott közigazgatási hatósági eljárásnak a büntetőjogi felelősség vizsgálata nem tartozik hatáskörébe, ezért ebben a tekintetben megállapítom hatásköröm hiányát.

III. 5. A panaszos kifogásolta, hogy a rendőrök nem engedélyezték, hogy a panaszos kapcsolatba lépjen a nagykövetséggel és nem értesítettek senkit az előállításáról.

Az Rtv. 18 § (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját, vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e joggal élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalos, vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét, vagy gondnokát.

Az Rtv. 18. § (3) bekezdése alapján a fogvatartott jogait csak annyiban lehet korlátozni, amennyiben az a szökés vagy elrejtőzés, a bizonyítási eszköz megváltoztatásának vagy megsemmisítésének megakadályozását, újabb bűncselekmény elkövetésének megelőzését, illetőleg az őrzés biztonságát, a fogda rendjének megtartását szolgálja.

A panaszos sérelmezte, hogy nem engedték meg neki a rendőrök, hogy hallgatótársát felhívja – ezt testi kényszer alkalmazásával megakadályozták –, majd amikor hallgatótársa felhívta őt, a rendőr beszélt vele. A panaszos sérelmezte továbbá, hogy a rendőrök – kérése ellenére – nem értesítették az egyetemét, illetve nem engedték meg neki, hogy felvesse a kapcsolatot a nagykövetséggel.

A rendőri jelentés a panaszosi elmondással egyezően tartalmazza azt, hogy a panaszossal a rendőr azt közölte, hogy a panaszos nem telefonálhat, majd a beérkező hívást a panaszos telefonján a rendőr fogadta és tájékoztatta a panaszos hallgatótársát az előállításról.

A rendőrségi dokumentumok a panaszosi nyilatkozattal egyezően azt tartalmazzák, hogy a rendőr – a szabályos értesítés végrehajtása helyett – egy hívást fogadott a panaszos telefonkészülékén. Az Rtv. egyértelműen azt írja elő, hogy a „fogvatartott” (előállított személy) részére kell azt a lehetőséget biztosítani, hogy egy hozzátartozóját, vagy más személyt értesítsen. A rendőr akkor és csak akkor köteles (és jogosult) saját maga gondoskodni az értesítésről, ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e joggal élhessen. Az Rtv. hivatkozott rendelkezésének helyes értelmezése szerint tehát nem volt megtagadható a panaszostól az a lehetőség, hogy saját maga lépjen telefonon kapcsolatba az általa kiválasztott személlyel.

Fentiek alapján megállapítható, hogy a panaszos számára e lehetőséget az előállítás időtartama alatt a rendőrök nem biztosították, ezért az e körben előadott panaszok helyt adnak.

III. 6. A cellában való elhelyezéséig és végig előállítására során nem rendelkezett semmilyen információval (milyen jogai vannak, mi várható).

Az Rtv. 20. §-ában foglalt rendelkezés szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy (a/) szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye (b/) igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A határozat III. 3. részében kifejtettek szerint a helyszínen megtörtént a panaszos tájékoztatása angolul, majd a rendőrségen tolmács jelenlétében történt meg a panaszos kihallgatása.

E tájékoztatások alapján a panaszosnak tisztában kellett lennie azzal, hogy milyen cselekmény miatt került sor vele szemben a rendőri intézkedésre és ez mennyi időt fog igénybe venni, ezért e panaszát elutasítom.

III. 7. Sérelmezte, hogy könnygázt alkalmaztak, pedig annak nem álltak fenn a törvényben foglalt feltételei.

A panasz beadvány szerint a mentő távozása után újabb két óra telt el eseménytelenül, ezért újra ütni kezdte az ajtót. Ekkor egy rendőr szitkozódva belépett a helyiségbe, ahol a panaszost háromszor lefújta könnygázzal, amely a panaszos szemébe, szájába orrába ment és égő viszkető érzést okozott, és mintegy fél óráig tartott amíg a gáz elillant.

Az előállító őri feladatokat ellátó r. őrmester jelentésének tanúsága szerint a panaszossal szemben semmiféle kényszerítő eszközt, így könnygázt sem alkalmazott, mivel azt semmi nem tette indokolttá. A panaszossal szemben intézkedést kezdeményező rendőrök jelentései azt tartalmazzák, hogy nincs tudomásuk könnygáz alkalmazásáról, az ügyeletes tiszt pedig úgy fogalmaz, hogy könnygáz használatot az előállítás, eljárás során nem tapasztalt.

Fenti bizonyítékok gondos mérlegelésével megállapítható, hogy nem történt könnygáz használat, ezért az emiatt előadott panaszt elutasítom.

III. 8. Három rendőr végig nevetett a panaszoson és grimaszokat vágtak, láthatóan senki nem vette őt emberszámba, nem hallgatták meg, amit mondani akart, és nem magyarázták el, hogy mi történik. A panaszos teljesen tehetetlennek érezte magát.

Ezzel kapcsolatban a rendőrségi dokumentumok nem tartalmaznak adatot, csupán a panaszos nyilatkozik ennek megtörténtéről. A panaszos viselkedésére tekintettel a rendőrök mentőt hívtak, ezért nem fogadható el a panaszos azon állítása, hogy nem vették őt emberszámba és nem hallgatták meg azt, amit mondott.

Az ügyével kapcsolatban a fent már kifejtetteknek megfelelően a tájékoztatásokat megkaptam, a rendőrök viselkedésével kapcsolatban a panaszosi nyilatkozaton kívül más adat nem áll rendelkezésre, ezért a panaszait elutasítom.

III. 9. A panasz beadvány szerint az előállítás során a rendőrök bántalmazták, illetve vele szemben a mobil telefon elvételekor testi kényszert alkalmaztak.

Az Rtv. 47. §-ában foglaltak szerint a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.

Az intézkedésről készült rendőri jelentés kitért arra, hogy amikor beérkeztek a rendőrök a panaszossal a kapitányság épületébe, a kommunikáció a rendőrök és a panaszos között már tolmács közreműködésével történt meg. Ekkor a panaszos – mint értesítendő személyt – egy hallgatótársát jelölte meg, akinek a telefonszámát kikérte a telefonjából, majd megmutatta a számot a rendőrnek. Ezt követően közölte a rendőr a panaszossal a tolmács jelenlétében, hogy a panaszos nem telefonálhat és kapcsolja ki a készülékét. A panaszos ezt nem vette tudomásul, hanem elkezdett telefonálni és „idegesen, hirtelen mozdulatokat tett kezeivel”. Ekkor felszólította őt a r. főörzsőrmester, hogy kényszerítő eszközt alkalmaz vele szemben, „ha nem fejezi be”. A tolmács folyamatosan fordította angol nyelvre az elhangzottakat, azonban a panaszos továbbra sem tette le telefonját, ezért a kezeit megfogták, testi kényszer alkalmazására került sor, melynek során a telefont a panaszostól a rendőr elvette.

Megállapítható tehát, hogy a rendőri felszólításnak a panaszos nem tett eleget, ezért a testi kényszer alkalmazására – figyelmeztetést követően – jogszerűen került sor, ezért az emiatt előadott panaszt elutasítom.

A rendőri bánásmóddal, illetőleg bántalmazással kapcsolatban megállapítom hatásköröm hiányát. E cselekmény vizsgálata és a megfelelő eljárás indítása az illetékes nyomozó ügyészség hatáskörébe tartozik.

IV.

A Panasztestület a panaszos által előterjesztett panaszt megvizsgálta és a fent hivatkozott állásfoglalásában azt megalapozottnak találta. A Panasztestület megítélése szerint a rendőri intézkedés sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát, a személyes adatai védelméhez való jogát, a megkülönböztetés tilalmához való jogát és részrehajlásmentes ügyintézéshez való jogát.

Az egyes pontokban részletezett panaszok vonatkozásában a határozat III. részében kifejtett indokok alapján a Panasztestület álláspontjával nem értek egyet.

A Panasztestület állásfoglalásában vizsgálata tárgyává tette az előállítás időtartamát, valamint a rendőrök által a panaszos telefonjának a használatát is. Jelen közigazgatási eljárásban ennek vizsgálatának mellőzése indokolt, egyrészt – az eljárás kérelemhez kötöttsége okán –, mert a panaszos e körülményeket konkrétan nem kifogásolta, másrészt bűncselekmény elkövetése miatt megtörtént a panaszos őrizetbe vétele, amely ellen előadott panasz elbírálására a nyomozás felügyeletét ellátó illetékes ügyészség rendelkezik hatáskörrel.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdésén alapul, miszerint akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette - választása szerint - panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el.

A döntés az Rtv. 93/A. §-ában foglalt rendelkezése alapján az állásfoglalás kézhezvételét követő harminc napon belül közigazgatási hatósági eljárás keretében történt meg, illetve a Panasztestület állásfoglalásától történő eltérés indokát határozat III. része tartalmazza.

A határozat az alábbi jogszabályokon alapul:

- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 326. § (7) és 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdés, 109. § (1) és (2) bekezdése;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése, 18. § (1) és (3) bekezdései, 33. § (2) bekezdés b) pontja, 47. §-a, 92. § (1) bekezdése, 93/A. § (7) és (9) bekezdései;

Budapest, 2013. március „ „

**Papp Károly r. vezérőrnagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány**